

*Just because something good ends
Doesn't mean something better won't begin.*

เพียงเพราะสิ่งดีๆ มลายหาย
ก็ใช่ว่าสิ่งที่ดียิ่งกว่าจะไม่มีวันเกิดขึ้น

บทนำ

Question & Answer

Question : ถ้าให้เวลาสามนาทีในการเล่าเรื่องอะไรบางอย่าง อยาก
เล่าถึงเรื่องอะไร

Alfa's answer : สามนาทีเองหรือ จะเล่าหมดหรอเนี่ย (ยิ้ม)

Question : เอ็ม... งั้นเล่ามาสักเรื่องก็แล้วกัน

Alfa's answer : สักเรื่อง... สองเรื่องแล้วกันนะ

ชื่อของผมคือแอลฟา ไม่ได้มีความหมายอะไรมากเป็นพิเศษ
นอกจากว่ามันคือตัวอักษรลำดับแรกของกรีกโบราณ เป็นเพราะบรรดาแม่ๆ
ในสามครอบครัวที่สนิทกันนั้นตั้งท้องในเวลาไล่เลี่ยและอยากตั้งชื่อลูกๆ ให้
สอดคล้องกัน ผมซึ่งเป็นเด็กที่เกิดก่อนใครจึงได้ชื่อ 'แอลฟา' มาครอบครอง
ก็เท่านั้นเอง ^^

ในละแวกบ้านสามหลังใหญ่ที่อยู่โซนหน้า บ้านของผมตั้งอยู่หลังแรก
ถัดไปคือบ้านของเบต้าและเดลต้า ฝาแฝดชายหญิงที่ไม่เหมือนกันเลยสักนิด
ทั้งใบหน้าและนิสัย ถัดไปอีกหลังก็คือบ้านของแกมมา เพื่อนสนิทอีกคน

ของผม และก็... เป็นเพื่อนที่ถูกผมทำร้าย (เรื่องอะไร... ขอเก็บเป็นความลับ
ละนะ ^^) แต่หมอนั่นก็ยังให้อภัยผมได้

อิม... จะว่าไปแล้วคนพวกนั้นก็ถือเป็นเพื่อนที่ดีที่สุดของผมเลยละมั้ง
ชีวิตของผมก็เหมือนคนทั่วๆ ไป ไม่ได้มีอะไรที่น่าสนใจเป็นพิเศษ
ผมเรียนอยู่ที่คาเมล็อต หมาตัวโตพันธุ์ลาบราดอร์ที่เลี้ยงไว้ไม่เคยเบื่อมีชื่อ
ว่าขุนศึก

9

ส่วนเรื่องของครอบครัว แม่ผมชอบบ่นว่าอยากมีลูกสาวนิสัยเรียบร้อยๆ
อีกสักคนมาโดยตลอด แต่ตอนนี้ก็ยังคงมีแค่ลูกชายคนเดียวคือผมจนท่าน
ตัดใจไปแล้ว ^^;

ดังนั้นแม่เลยหันเหไปหาหนทางอื่น ท่านเคยจะให้ผมจับเบต้าอยู่หน
สองหน เพื่อเป็นผลพลอยได้ให้แม่ได้มีลูกสาวสมใจอยาก แม้ว่าความจริง
แล้วเบต้าจะไม่ได้เป็นเด็กสาวประเภทเรียบร้อยคะหาอย่างที่คุณแม่อยากได้
ร้อยเปอร์เซ็นต์ก็ตามที่ แต่ท่านก็เฝ้าใจรักเธอไปไม่น้อย

ทว่าการจะรักใครสักคนหรือให้ใครสักคนมารักเราตอบ มันไม่ใช่เรื่อง
ที่จะทำกันได้ง่ายๆ ตามใจสั่งการเสียที่ไหน บางครั้ง... ความรักก็ต้อง
ขึ้นอยู่กับคนทั้งสองฝ่ายด้วย

แม้ว่าจะบังคับให้รักนั้นมาเป็นของเรา แต่ถ้ารักนั้นไม่ใช่ของเรา
ยังไงซะมันก็ไม่มีความเป็นของเราไปได้ ต่อให้เรารักมากเท่าไร
ต่อให้จะพยายามจนสุดแรง ใช้ทุกวิธีการที่ทำได้ ไม่ว่าจะดีเลิศหรือเลวร้าย
แค่ไหน

ถ้ามันไม่ใช่... ยังไงซะมันก็ไม่มีความเป็นของเรา

อิมมม... นี่ผมพูดจากำถามเทศนาอะไรอยู่ขณะนี้ --?

เอาเป็นว่าสิ่งที่ผมพูดมามันค่อนข้างจะตรงอยู่บ้างกับสิ่งที่เคยผ่าน
เข้ามาในชีวิตของผม แต่มันก็คือเรื่องที่เกิดขึ้นและจบไปแล้ว ไม่ใช่เรื่อง
ที่สำคัญต่อไปในอนาคต เพราะผมไม่ควรจะคิดแบบนั้นอีก

ส่วนตอนต่อไปในชีวิตของผมนะเหรอ... ผมคงบอกไม่ได้ในตอนนี้
หรอกว่ามันจะเกิดอะไรขึ้นบ้าง ในเมื่อผมไม่ใช่พระเจ้าหรือหมอดูนี่นะ

หวังเพียงแต่ว่ามันคงมีสิ่งดีๆ และสวยงามเกิดขึ้นกับชีวิตผม

สักทีได้แล้วละมัง...

คุณเองก็คิดแบบผมใช่ไหมละ ^^

1

คนแปลกหน้า

Found myself today

Oh, I found myself and ran away

Something pulled me back

The voice of reason I forgot I had

(ค้นพบตัวเองแล้วในวันนี้

โอ ฉันค้นพบแล้ว และฉันก็หันหลังวิ่งหนี

แต่บางอย่างดึงดูดฉันให้หันกลับมา

มันคือเสียงของเหตุผลที่ฉันลืมไปแล้วว่าเคยมี...)

เฮ้อ... อากาศร้อนชะมัด --;

ฉันไม่ชอบอากาศแบบนี้เลยจริงๆ ให้อายดิ นี่มันเป็นเวลาเข้าอยู่แท้ๆ แต่ทำไมอากาศกลับร้อนจัด ชนิดที่หันไปทางไหนก็ต้องเจอกับพระอาทิตย์ส่องแสงสว่างจ้าแบบตากผ้าแห้งได้ในสามนาที หรือตัวดำปี้ได้ในห้านาที

และเพราะอากาศที่ร้อนเหลือคณานับแบบนี้ พอมาถึงโรงเรียนฉันเลยไม่มีอารมณ์ที่จะเดินไปให้ถึงห้องเรียนเลยสักนิด มีแต่อารมณ์อยากโดดเรียนอยู่เต็มสมอง เลยจรถีhiniผู้คนเข้ามาในสวนกว้างของโรงเรียนอาศัยมุมใต้ต้นไม้ใหญ่หลบแดด แดดยังได้แอบอิงสายลมธรรมชาติ

นี่ก็แล้วก็ประหลาดตัวเอง... ทำไมถึงได้อยากหนีแอร์เย็นๆ ในห้องเรียนมานั่งอยู่ตรงนี้ได้ก็ไม่รู้ เชื้อเลย

♪~

ทั้งที่ลงนั่งฟังต้นไม้ใหญ่ได้เกือบห้านาที เสียงโทรศัพท์มือถือก็อโนกระเป๋าก็ร้องลั่นจนฉันต้องรีบควานหามันออกมากดรับสาย

(แพง วันนี่มาเรียนรีเปล่าณะ =_=?)

แล้วคนที่โทรมาก็ไม่ใช่ใครที่เ็นนนอกจากเค้ก เพื่อนที่ถือว่าสนิทด้วย
ที่สุดในกลุ่มซึ่งนั่งอยู่โต๊ะข้างๆ กัน

"อ้อ ก็ต้องมาเรียนสิ"

(แล้วนี่อยู่ไหน โดดคาบเข้าอีกละสิเนี่ย)

"อืม"

(ว่าแล้วเชียว เอนี่นะคงจะได้ไล่เด็กโดดร่มแห่งคาเมล็อตเข้าสักวัน

-*-)

เค้กบ่นอุบอุบเหมือนจะไม่พอใจนิดหน่อย แต่ฉันรู้ว่าจริงๆ เค้กชิน
แล้วละ เพราะฉันมักโดดคาบแรกถึงค่อนคาบสองบอยเป็นกิจวัตรเลย

"แค่คาบแรกคาบเดียวเท่านั้นแหละน่า การนอนตื่นเช้ามากๆ มัน
ไม่ค่อยดีกับสุขภาพหรอก"

ฉันเอ่ยตอบเค้กกลับไป เลยถูกอีกฝ่ายบ่นทำนองว่า 'แบบนี้ทุกที'
กลับมาให้ ก่อนจะวางสายไป ปล่อยให้ฉันนั่งเอนอิงพิงต้นไม้ใหญ่อาศัย
ร่มเงาอีกรอบ

ก็อย่างที่ฉันบอกไป... คาบแรกของเกือบทุกวัน ถ้าอาจารย์เกิด
นึกคึกเข็กชื่อขึ้นมา พวกอาจารย์ร้อยละแปดสิบก็จะพบว่าไม่มีฉันอยู่ในห้อง
ฉันเคยถูกอาจารย์เรียกไปพบด้วยเรื่องนี้บ่อยๆ แต่สุดท้ายหลังจาก
คุยเสร็จ ฉันก็ยังคงโดดเรียนอยู่เหมือนเดิมจนอาจารย์ชินแล้วก็ก็เกียจ
จะบ่นเรื่องนี้ไปเลย --

You've got mail~

เสียงจากโทรศัพท์มือถือซึ่งเปลี่ยนที่วางมาเป็นข้างตัวส่งเสียงดังขึ้น
อีกหน คราวนี้ไม่ใช่เสียงเรียกเข้า แต่เป็นเสียงเตือนว่ามีอีเมลเข้าเครื่อง

ฉันควานหาโทรศัพท์มือถือที่วางข้างตัวมาถือตรงหน้า ก่อนจะลืมหัด
ขึ้นมาดู ไม่ต้องกดเปิดอ่านก็พอจะเดาได้ว่ามันเป็นคืออีเมลที่ใครส่งมา และ
มันก็ใช้อย่างที่คิดจริงๆ

'ตั้งใจเรียนนะแพง'

มันคืออีเมลจากแม่ฉันเอง...

เฮ้อออ... ส่งมาทุกวัน เหมือนเดิมทุกวัน นี่ก็จบปีประโยคมารีเปล่า
นะ

ทุกๆ เช้าของทุกๆ วันที่ฉันต้องได้รับอีเมลประโยคแบบนั้นี้จากแม่
ซึ่งทำงานอยู่ที่ต่างประเทศ ฉันไม่แน่ใจว่าตอนนี้แม่ทำงานอยู่ที่ประเทศ
ไหนกันแน่ เพราะแม่ทำงานเป็นผู้ประสานงานด้านธุรกิจให้กับบริษัทใหญ่
ที่มีเครือข่ายทั่วโลก ทำให้ต้องเดินทางไปประเทศอื่นๆ บ่อยๆ ไม่ค่อยได้
หยุดนั่งอยู่ที่ไหนนานนัก

และนั่นหมายรวมถึง... ที่บ้านด้วย --

ฉันวางโทรศัพท์มือถือลงข้างตัว หลับตาลงไปใหม่อีกหน ปล่อยให้
ให้สบายๆ ไปกับกระแสลมเย็น

แกรบ...

เสียงประหลาดเหมือนใบไม้เคลื่อนไหวดังขึ้นแถวไม้ไกลไปจากตัวฉัน
หือ... มีคนมาแถวนี้ด้วยหรอ ฉันว่าที่แถวนี้มันเงียบสงบปราศจาก
ผู้คนที่สุดแล้วนะ ใครมันจะมาเดินเล่นในสวนใกล้ๆ ตึกเก่ากัน --?

แกรบ...

อีกแล้วแฮะ... คงไม่ใช่ผีหรือกาน้ำ ผีที่ไหนออกมาหลอกแต่เข้ากัน
ไม่หลับไม่นอนรีใจ

แต่ด้วยความสงสัย ต้องหาคำตอบ ฉันเลยลืมตาออกไปมองหา หันซ้าย

(-) หันขวา (-)

ไม่เจออะไรสักอย่าง นอกจาก... กระจต่าย =_=

กระจต่ายตัวอ้วนๆ กลมๆ ขาวๆ และกระจต่ายที่ว่ามันฉันก็ดันรู้จักมันดี
ซะด้วยสิ

"เฮ้อออ"

สุดท้าย จากที่คิดว่าจะนอนเล่นเฉยๆ พักเหนื่อยหลังจากเดินทาง
มาเรียน ฉันเลยต้องขยับตัวลุกขึ้นจากใต้ต้นไม้ เดินดอตไปตะปบจับกระจต่าย

ตัวอ้วนขนสีขาวยที่แอบมอมแมมนิดหน่อย

"มาได้ไงนะสโนว์แมน --"

จับกระต่ายคันทันหน้าขึ้นในอ้อมแขน ตั้งใจว่าจะเดินพามันกลับไปที่
กรงของชมรมเกษตร... ทำไมฉันรู้ว่ามันอยู่ที่นั่น แล้วฉันคันทันหน้ามันนะเหรอ
ก็เพราะฉันนี่ไงล่ะ... หนึ่งในสมาชิกของชมรมเกษตร ชมรมที่แทบ
จะไหวให้เด็กมาสมัครเข้าทุกๆ ปี เพราะใครๆ ต่างก็ชอบมองว่ามันเป็น
ชมรมคลุกดิน สกปรก ซึ่งความจริงมันก็ต้องเป็นแบบนั้นจริงๆ แหละ
ขนาดเพื่อนกลุ่มเดียวกันกับฉัน ยังไม่มีใครอยากตามมาอยู่ด้วยสักคน

แต่สำหรับฉัน ฉันว่าการอยู่ชมรมเกษตรสบายกว่าที่คิดนะ อย่างน้อย
ก็ไม่มีใครขุดดินปลูกดอกไม้กันทุกอาทิตย์หรอกน่า อย่างมากก็แค่รดน้ำ
ต้นไม้ด้วยสายยาง แล้วก็นอนพักได้ต้นไม้... สบายสุดๆ --)b

และเพราะว่าฉันอยู่ชมรมเกษตร ดังนั้นไม่มีทางที่จะจำหน้ากระต่าย
ในกรงที่ต้องเลี้ยงทุกอาทิตย์ไม่ได้อยู่แล้ว โดยเฉพาะเจ้าตัวนี้ ใด้ตัวที่อ้วน
ที่สุด แล้วก็แสบที่สุดในบรรดาสมาชิกกระต่ายในกรงนะ สโนว์แมนก็เป็น
ชื่อที่ฉันตั้งให้เองด้วยซ้ำ เพราะมันมีขนสีขาวยๆ แต่มอมแมมนิดหน่อย
แถมยังตัวอ้วนๆ กลมๆ เหมือนตุ๊กตาทิมะ

You've got mail~

เสียงเตือนจากโทรศัพท์มือถือที่ยังคงวางอยู่ใต้ต้นไม้ที่ฉันเคยนั่งฟัง
ดังขึ้นอีกหน กะว่าจะไม่กลับไปดู แต่เพราะว่ามันเป็นเสียงเตือนอีเมล
เข้าที่ผิดเวลาไปหน่อย ปกติแล้วแม่จะส่งมาแค่ตอนเช้าคนเดียว แต่นี่เป็น
หนที่สอง... มันน่าแปลกใจอยู่นะ

"อยู่ตรงนี้ก่อนนะสโนว์แมน"

ฉันวางสโนว์แมนลงกับพื้นหญ้า เพราะมันอ้วนไปหน่อยเลยตัวหนัก
เป็นพิเศษ อ้วนมาแล้วเมื่อมือเปล่าๆ ก่อนจะเดินไปหยิบโทรศัพท์มือถือ
ขึ้นมากดดูให้คล้ายข้อสงสัย

13

'อย่าลืมนัดตัวเองดีๆ ด้วยนะ'

จากแม่อีกหน... อ้อ ฉันรู้แล้วละ อีเมลเมื่อไม่กี่ปีก่อนแพตเทิร์นของ
แม่มาไม่ครบสินะ

"เฮ้อ จะได้นอนพักสบายๆ บ้างมั้ยนะ --"

สุดท้ายฉันก็กดปิดโทรศัพท์ที่มีสโมคเล็กเซอร์อยู่ในนั้นตามสี่เหลี่ยมอย่างไม่อยาก
จะใส่ใจนัก แล้วก้มลงมองเวลาที่นาฬิกาข้อมือ

แปดโมงสี่สิบแล้วนี่นา --; ดูท่าจะหมดเวลานอนพักผ่อนได้รึไม่
ประจำวันนี้แล้วละมั้ง แคเดินเอาสโนว์แมนกลับไปใส่กรงก็เสียเวลาพอแล้ว
เฮ้อออ... เจ้ากระต่ายตัวนี้ทำเสียฤกษ์แท้ๆ นี่ถ้าไม่ใช่ว่าเป็นตัวโปรด ฉัน
จะปล่อยมันไปตามกรรมให้ออกเร่ร่อนเป็นกระต่ายป่าไปเลยเชียะ

"อ้าว =O="

แต่พอคิดว่ากระเป๋าสั้นสะพายกับไหล่แล้วหันกลับมาอีกที เจ้า
สโนว์แมนกระต่ายตัวแสบก็กระโดดเข้าพุ่มไม้หายไปไหนแล้วก็ไม่รู้

ให้มันได้อย่างนี้สิ นี่ฉันยังเลดไม่พอเหอเนี่ย *-

"สโนว์แมน อยู่ไหนนะ"

ฉันก้มหัวมุดๆ ลงแถวใต้ต้นไม้ ร้องประกาศหากกระต่ายที่มันคง
ไม่รู้ตัวหรือว่าฉันเรียก (แต่อยากเรียก... ใครจะทำไม --)

"สโนว์..."

"นี่"

"..."

"หาเจ้านี่อยู่รีเปล่า"

น้ำเสียงนุ่มทุ้มฟังดูใจดีเอื่อยขึ้นขณะที่ฉันกำลังก้มๆ มุดอยู่เรียกพื้นหญ้า
เรียกให้ฉันต้องเงยหน้ากลับขึ้นไปหาผู้ชายตัวสูงโปร่ง ใบหน้าเนียนใส
พราวมาจากการมองย้อนแสงแดดที่ส่องลอดใบไม้ลงมา ฉันเห็นชัดเจนที่สุด
ก็แค่เพียงรอยยิ้มของเขาเท่านั้น

"ที่กำลังก้มหานะ ไซ้เจ้านี้รีเปล่า ^^"

และในมือของคนคนนี้ก็คือเจ้าสโนว์แมนกระดาษตัวอ้วนที่ฉันกำลังตามหา

"ใช่" ฉันลุกขึ้นยืนโดยไม่ได้เงยหน้าขึ้นมองสบตาคนนำส่ง "ขอบใจนะ"

"หืมมม"

แล้วตอนนี้จะมาร่างอะไรนะ =_="

"เธอ... คือคนที่โรงพยาบาลวันนั้นใช่ไหม"

"หือ =_="?

จากนั้นก็กลายเป็นฉันเองที่ครางขานรับ ก่อนจะเงยหน้าขึ้นไปมองคนเอ่ยถามอีกครั้ง

ใบหน้าเนียนใสไม่มีสิ่วหรือรอยแดงเลย เส้นผมสีน้ำตาลเข้มชอยระต้นคอค ดวงตาสีน้ำตาล แล้วก็รอยยิ้มที่ดูดีเข้ากับใบหน้าใสๆ นั่น หมอนี่เป็นคนที่มองปราดเดียวแล้วให้ความรู้สึกถึงบุคลิกของผู้ชายอ่อนโยนแบบสุภาพบุรุษเอามากๆ

แต่พิจารณาดูแล้วฉันก็ไม่ยากจะคุ้นเคย ฉันเลยเอื้อมมือไปรับสโนว์แมนมาจากมือเขาก่อนจะเอ่ยถามกลับไป

"เราเคยเจอกันด้วยหรือ"

ฉันถามกลับ หมอนี่คงจำคนผิดแล้วละมัง ผู้หญิงสไตล์แบบฉันมีเยอะแยะจะตาย ผมสีดำตรงยาว ผู้หญิงไทยเกินครึ่งก็มีสีผมและไว้ทรงผมแบบนี้ทั้งนั้นแหละ

"เคยสิ เธอคือยัยชีตูที่โรงพยาบาลไง ^^"

"'ยัยชีตู' ...นั่นคือคำที่ควรพูดกับผู้หญิงที่เพิ่งเจอกันนั้นหรือ -_-";

"เปล่า" เขาหัวเราะเบาๆ "ไม่ใช่ ฉันหมายถึง... ฉันจำเธอได้นะ"

"แต่ฉันจำนายไม่ได้"

ฉันตอบกลับไปแบบไม่ค่อยใส่ใจนัก

"อืม แต่ฉันจำเธอได้นะ แปลกดีที่เธอก็เรียนอยู่ที่นี้เหมือนกัน ^^"

เขาพูดต่อพร้อมกับหัวเราะเบาๆ ในลำคออีกครั้ง ฉันเลยมองหน้าเขาชัดๆ

"แต่ฉันจำนายไม่ได้ โทษทีนะ -_-"

แล้วก็ปฏิเสธกลับไปเหมือนเก่า ฉันมั่นใจว่ามันคงไม่ใช่มุขจีบหญิง
โง่ๆ หรือก หน้าตาอย่างหมอนี่ไม่ต้องใช้มุขก็เงาน่าก็คงมีสาวๆ พร้อมใจ
มาสนออยู่แล้วละ

"ขอตัวนะ"

ฉันโค้งหัวให้เขาน้อยๆ เพื่อช่วยในการบอกลา

"อืม"

เขาขานรับ เพราะงั้นฉันเลยหันหลังเดินกลับพร้อมกับสโนว์แมนใน
อ้อมแขน ก่อนจะก้มมองเวลาที่นาฬิกาข้อมือ

เกือบเก้าโมงแล้ว... คาบสองเข้าเลตแน่ๆ --;

"นี่"

เสียงเรียกยังตามมาอีก จะไม่หันกลับไปก็น่าเกลียดอยู่นะ

"ทำไม --?"

"ไหนๆ เราก็เจอกันอีกหนแล้ว จะไม่แนะนำตัวกันหน่อยหรือ"

"ฉันบอกว่าจำนายไม่..."

ฉันยังพูดปฏิเสธไม่ทันจบ เขาก็ก้าวขายาวๆ นั่นเดินมาตรงหน้าฉัน
ก่อนจะเอ่ยแนะนำตัวเบาๆ

"ฉันชื่อแอลฟา ^^"

"อืม ยินดีที่ได้รู้จัก"

ฉันพยักหน้ารับ ก่อนจะหันหลังกลับไปอีกหนแล้วพูดทิ้งท้าย

"แต่ฉันยังไม่แนะนำตัวหรือคะ... เพราะฉันจำไม่ได้ว่าเคยเจอกับ
นายตอนไหนนี่นา"

นี่... ฉันไม่ได้หึงหรือคะ เชื้อฉันเถอะ --

2

พยานปากเอก

ทำไมคนเราถึงต้องมีการบ้านให้ทำด้วยนะ =_=

ความจริงแล้วเราน่าจะเรียนแล้วก็แล้วกันไปเลยดี หรือไม่มันก็ให้

เลือกเรียนวิชาอะไรที่มันเอาไปใช้ได้จริงๆ ในชีวิตประจำวัน จะได้จดจำได้เองโดยไม่ต้องอาศัยการบ้านหลังเลิกเรียนมาเป็นตัวช่วย จริงอยู่ว่ามันเป็นส่วนสำคัญอย่างหนึ่งที่ทำให้เราได้ทบทวนสิ่งที่เรียนและทำความเข้าใจกับบทเรียน แต่มันก็กินเวลาไม่ใช่เล่นเลยนะ

17

โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อฉันดันโดดคาบแรกที่อาจารย์เริ่มสอนคณิตศาสตร์บทใหม่เนี่ยะ ต้องมานั่งเรียนรู้อะไรแบบนี่ก็ไม่ได้สนุกนักหรอก แต่ถ้าย้อนเวลากลับไปได้... ฉันก็ยังยืนยันขอโดดคาบแรกเหมือนเดิมอยู่ดี

--

เสียงเคาะประตูดังขึ้นสองสามครั้ง ก่อนที่บานประตูจะถูกเปิดออกพร้อมกับเสียงฝีเท้าเบาๆ และเสียงร้องเรียกที่ค่อนข้างแหบตามวัยที่ฉันคุ้นหูเป็นอย่างดี

"พะแพง การบ้านเยอะเหอรอลูก"

แก้วใส่น้ำเต้าหู้อุ่นๆ ถูกวางที่โต๊ะข้างๆ กองการบ้านของฉัน เพราะฉันเลยเงยหน้าจากกองการบ้านที่ซี้เกียจทำเป็นทุนเดิมอยู่แล้วขึ้นไปมองใบหน้าของผู้หญิงแสนใจดีที่มีริ้วรอยแห่งวัยอยู่เต็มไปหมด

"อืม เยอะมากๆ ด้วยค่ะ"

ใช่แล้ว... คนคนนี้ก็คือยายฉันเองละ หลังจากทีวางน้ำเต้าหู้ให้ฉัน ท่านก็นั่งลงที่เก้าอี้ตัวใกล้ๆ ก่อนจะเอ่ยถามต่อด้วยสีหน้าใจดีอย่างที่สุด

"แล้วทำได้มั๊ย ต้องให้ยายโทรหาครูสอนพิเศษรีเปล่า"

"เหอๆ ไม่ต้องหรอกค่ะ แพงทำได้"

ฉันส่ายหน้าพริตพันใดแถมยังเอื้อมมือยังยายเอาไว้ กลัวว่าท่านจะลุกขึ้นเดินไปหยิบโทรศัพท์มาโทรก่อน ครูสอนพิเศษนั้นเหรอ แค่คิดก็ขนลุกแล้ว --;

"หืม เด็กคนนี้น้ำ... จ้างครูสอนพิเศษมาสอนแต่กลับไม่ยอมให้เขามาสอนสักหน"

"ก็แพงทำได้นี่นา ไม่ต้องถึงมือครูหรอกค่ะ"

ฉันอ้ำก่อนจะทำเนียนเปลี่ยนเรื่อง เบียงเบนประเด็นออกไปจากเรื่องครูสอนพิเศษที่ทำให้ฉันรู้สึกซี้เกียจจนขนลุกสักที